

Aarni Immonen:
Matka Kreikkaan

Aarnilla oli syntymäpäivät. Kaikki antoivat hyviä lahjoja, kaikkein paras oli kuitenkin äitin lahja. Äiti antoi Aarnille hienon pienen lampun joka kuulemma auttaisi saamaan unen, jos lamppua hieroisi joka ilta.

Seuraavana iltana Aarni hieroi lamppua. Yhtäkkiä lampusta tuprahti pieni savupilvi, sitten pilvi suureni ja sen keskeltä ilmestyi ihka oikea, kuusi metriä korkea lampunhenki. Aarni jäi tuijottamaan suu auki mahtavaa näkyä.

”TULE JO, OLEN ODOTTANUT TUHAT VUOTTA!”, henki jylisi.

”Minne?”, Aarni kysyi.

”NO MUINAISKREIKKAAN TIETENKIN.”

Sitten kuului todella kova paukahdus ja he katosivat. Maailma alkoi pyöriä, ja näkyi värikkäitä palloja, sitten hän putosi maahan.

Aarni katsoi ympärilleen, henkeä ei näkynyt. Kaukana Aarni näki valtavan palatsin, sinne hän päätti mennä.

Kun Aarni viimein pääsi perille, hän kurkisti sisään. Kun hän tarkkaan katsoi, niin palatsi näytti enemmänkin temppeliltä. Hän meni sisään. Seinään oli kaiverrettu, xxiivv vuotta sitten. Yhtäkkiä käytävästä kuului askelten ääniä. Käytävästä ilmestyi monta tavallista miestä ja naista. Kun nopeasti laski, niin heitä oli yhteensä kaksitoista. Matkalla suureen saliin he kasvoivat, heidän vaatteensa vaihtuivat ja heidän kasvonsa muuttuivat.

He kävelivät suoraan päin Aarnia, joka seisoj salin keskellä. He näyttivät aivan kreikkalaisilta jumalilta. Nainen joka oli joukon kaunein, oli varmasti kreikkalainen kauneuden jumalatar Afrodite. Hänen vieressään kulki varmasti maailman rumin ja vanhin mies jonka Aarni oli koskaan nähnyt. Hän oli varmasti sepäntaidon ja tulen jumala nimeltään Hefaistos. Hänen vieressään oli mies jolla oli kasvoissa enemmän arpia kuin kenelläkään muulla, eikä hän näyttänyt erittäin älykkäältä. Hän oli varmaan sodan jumala Ares.

Kun he olivat salissa, yksitoista heistä meni salin reunoille ja yksi heistä jäi salin keskelle. Hän oli jumalten kuningas Zeus. Zeus alkoi puhua.

”Näyttää siltä että meillä on uusi palvelija.”

Samassa lampunhenki ilmestyi ja sanoi,

”Minä hommasin hänet tänne, saanko nyt siis palkkani?”

”Et, Zeus sanoi, painu sinne mistä tulitkin.”

Lampunhenki voihkaisi ja katosi savupilveen.

”Niin mihin jäimmekään,” Zeus ajatteli ääneen, ”ai niin meillä on uusi palvelija. Mikä muuten on nimesi?”

”Olen Aarni,” Aarni sanoi.

”Selvä on Aarni”, Zeus sanoi. ”Ensimmäinen tehtäväsi on käyttää Haadeksen rakkia Kerberosta kävelyllä, helppoa.”

”Voi ei”, Aarni sanoi eikä sanonut turhaan. Sillä Kerberos oli kolmipäinen, mahtavan suuri koira, jonka Haades omisti. Ja Haades taas oli jumala, joka asusti maan alla Manalassa. Mutta oli miten oli, Aarnin oli silti ulkoilutettava tuota kamalaa rakkia.

Seuraavana päivänä hän meni tunnelin kautta Manalaan hoitamaan hommansa. Hän näki luurankoja rivissä kahdella puolella leveää käytävää keihäät kädessä. Käytävän päässä oli mustasta kylmästä marmorista tehty valtaistuin.

Aarnin sydän pysähtyi kun hän näki Kerberoksen. Se oli paljon suurempi ja pelottavampi kuin hän oli luullut. Ja tuollaista vielä pitäisi käyttää kävelyllä, mutta yrittänyttä ei laiteta. Niinpä hän irrotti kahleen kivitolpasta ja alkoi kävelyttää Kerberosta.

Ensiksi peto käveli tottelevaisesti Aarnin vierellä, mutta yhtäkkiä se kiskaisi ja lähti juoksemaan. Aarni roikkui kahleen päässä ja piti kiinni henkensä edestä.

Kun kuolleet huomasivat Kerberoksen he alkoivat kiljua,

”PETO ON IRTI! PETO ON IRTI!”

Yhtäkkiä Haades ilmestyi mahtavan pyörremyrskyn saattamana ja nukutti Kerberoksen tehokkaasti.

”Kiitä onneasi ettet päätenyt lemmikkini ruuaksi! Zeus saa maksaa minulle siitä että lähetti noin huonon apurin, ja nyt sinä häivyt!”

Niinpä Haades puhalsi Aarnin takaisin temppeliin.

Zeus tuli käytävästä, hänen naamansa oli punainen ja hän sanoi.

”Aiheutat minulle kamalasti päänvaivaa. Mutta rankaisen sinua myöhemmin, nyt sinä menet ja metsästät Artemiille, joka on meidän virallinen metsästyksen jumlattaremme, kultaisen peuran. Ei pitäisi olla vaikeaa.”

Aarni huokaisi mutta tiesi ettei mikään auttanut.

Seuraavana päivänä Aarni lähti metsästämään jousella ja nuolilla kultaista peuraa. Mutta se oli vaikeaa, peura kierteli Aarnia ja hännäsi häntä, eivätkä nuolet osuneet. Lopulta jäljellä oli vain yksi nuoli. Samassa Apollonin, auringon jumalan vaunut lensivät hänen ylitseen. Peura teki odottamattoman tempun, se nousi ilmaan.

Aarni jännitti jousen ja päästi nuolen, nuoli olisi osunut mutta peura väisti nopsasti ja nuoli osui Apollonin lentävään vaunuun.

Vaunut lensivät metsän yli ja hajosivat.

Aarni juoksi niin lujaa kuin pystyi turvaan temppelille, mutta Apollon odotteli jo vihaisena häntä. Hänen vieressään oli vielä vihaisempi Zeus.

”Tämä on viimeinen mahdollisuutesi. Sinun täytyy olla tuomarina jumalattarien kauneuskisassa tai saat potkut. TAJUATKO!” Zeus mylvi.

”Tajuan.” Aarni sanoi. ”Tämä on jo helppoa.”

Ja sitten hän lähti tuomaroimaan kisaa. Kaikki naiset olivat yhtä kauniita, Aarni ei osannut päättää, niinpä hän sanoi.

”En osaa päättää, olette kaikki yhtä kauniita.”

Kaikki suuttuivat ja huusivat. ”PETTURI PETTURI!”

Oli aika häipyä jälleen kerran. Mutta Aarni tiesi, että kaikki odottaisivat temppelillä vihaisina. Mikään ei auttaisi.

Kun Aarni tuli temppelille, häntä odotti vihainen joukko jumalia. Joku huusi.

”Hänen olisi pitänyt valita minut.”

”Minutpas.”

Niinpä alkoi kiista jumalten kesken. Aarni ajatteli, nyt kannattaisi häipyä.

Hän lähti juoksemaan, mutta Zeus pysäytti hänet.

”SINÄ ET MENE MINNEKKÄÄN, TAI SITTEEN MINÄ TOIMITAN SINUT TAKAISIN OMAAN MAAILMAASI!”

Niinpä Zeus puhalsi Aarnin takaisin olohuoneeseen.

Aikaa näytti kuluneen vain muutama sekunti, ja hyvä niin. Ulkona myrskysi ja salammat halkoivat taivasta.

”Miksiköhän tuolla alkoi yhtäkkiä myrskytä noin?”, äiti kysyi.

”Et ikinä usko vaikka kertoisin.” Aarni sanoi ja hymyili.